

Подвійне дно

КУПИТИ

Ліза виросла у сиротинці. Вона з дитинства звикла сама вирішувати свої проблеми і майже ніколи не сумнівалась у правильності своїх рішень. Але коли з багажника автівки, котра проїздила повз неї, просто їй під ноги випав зв'язаний закривавлений чоловік, вона розгубилась і... на таксі привезла його до себе додому. Вона чудово розуміла, що це дуже небезпечно, адже її «знахідку», яка назвалась Андрієм, очевидно шукають. А незабаром застрелили її сусіда-алкоголіка, який одягнув викинутий Лізою костюм Андрія. Звичайно, вона не повірила, що це випадковий збіг. Ліза не може зрозуміти у що вона вплуталась і що їй робити зі своєю «знахідкою». І чомусь їй здається, що зовсім не випадково Андрій попросив допомоги саме у неї...

АЛЛА СЕРОВА

ПОДВІЙНЕ
ДНО

АрмЕк

Анотація

Ліза виросла у сиротинці. Вона з дитинства звикла сама вирішувати свої проблеми і майже ніколи не сумнівалась у правильності своїх рішень. Але коли з багажника автівки, котра проїздила повз неї, просто їй під ноги випав зв'язаний закривавлений чоловік, вона розгубилась і... на таксі привезла його до себе додому. Вона чудово розуміла, що це дуже небезпечно, адже її «знахідку», яка назвалась Андрієм, очевидно шукають. А незабаром застрелили її сусіда-алкоголіка, який одягнув викинутий Лізою костюм Андрія. Звичайно, вона не повірила, що це випадковий збіг. Ліза не може зрозуміти у що вона вплуталась і що їй робити зі своєю «знахідкою». І чомусь їй здається, що зовсім не випадково Андрій попросив допомоги саме у неї...

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-432-3

© «Кальварія», 2021

Подвійне дно

Якщо неприємність може статися,
то вона обов'язково станеться.

Закон Мерфі

1.

У кожного є щось таке, що він ненавидить з особливим смаком. Хтось не терпить перловку, у когось при одній думці про сусідського пса зводить щелепи, хтось подумки піддає тортурам свекруху чи тещу, отримуючи при цьому катарсис. У кожного є щось таке. Святі на небі, на землі не лишилося святості. Може, це навіть добре, кожному — своє місце.

І ненависті теж.

Я ненавиджу зиму. Кожною клітинкою тіла я однаково ненавиджу і піжонський блискучий сніг під яскравим холодним небом, і тихий різдвяний снігопад, що перетворює місто на солоденьку святкову листівку, на якій тільки й лишилося написати штаповані побажання щастя і довголіття. Я ненавиджу зиму, і в мене є для цього підстави. Тому вже десь у вересні в мою душу починає вповзати роздратування — літо минуло, до весни ще далеко, а зима вже скоро. І цього не можна змінити.

Може, якби в мене були гроші, я б мандрувала світом услід за весною чи літом, або взагалі оселилася десь, де немає такої напасті, як зима чи осінь. Власне, осінь — то ще нічого, щастя не додає, але ми з нею якось підтримуємо збройний нейтралітет. А часом, як-от сьогодні, і взагалі оголошуємо перемир'я, бо коли в

жовтні починають палити листя, а надворі тихо, і синій вечір вже визирає срібними місячним оком, блідим і заспанним, бо сонце ще не сідає — я люблю ходити крізь туман і запах диму. Кажуть, дим від спаленого листя страшенно шкідливий, але я люблю його пахощі у вогкому жовтневому повітрі. Я тоді йду собі, куди очі бачать, і мені майже добре. Життя саме по собі — шкідлива штука, то що там додасть ковток диму?

Повз мене з хижим шелестінням пролітають машини, та мені нема до них ніякого діла. Власне, мені ні до чого немає діла. І до мене теж ніхто нічого не має: 0 — 0, нічия. Мабуть, це й непогано — отак просто йти собі вздовж дороги.

Так уже сталося, що я опинилась саме в цьому районі, тож тепер йду пішки додому і слухаю місто. І машини мені не заважають. Вони теж — частина міста, хай собі їдуть, я не проти.

Він підкотився мені під ноги, як заблукалий м'яч. Я навіть не завважила, звідки він узявся. Спочатку здалося, що він просто гепнувся з неба, та ця теорія померла тої ж секунди, як я побачила, що він зв'язаний, його рот заклеєний скотчем, а обличчя майже немає — один синець і кров. Ні, на небі, звичайно, суворі порядки, але такого там не роблять, це напевно. Та в даному випадку цей тип, скоріш за все, випав із машини.

Цікаво, як йому це вдалося?

Я присіла біля нього навпочіпки. Ні, я зовсім не хочу йому допомагати, мені таке й на думку не спало. У кожного свої проблеми, тож кожен рятується, як може. Мої проблеми нікого не цікавлять, то чому мене мають цікавити чийсь? Нелогічно.

Але я зупинилась біля нього, бо він заважав мені йти далі.

Його одяг купували не на ринку Анголенка, це точно, я добре знаюсь на цьому. Та дороге вбрання зіпсоване непоправно. До того ж, він босий, а обличчя в нього немає, тільки коричнева смужка скотчу на синьо-червоному запухлому тлі. Не дуже в

тон, та кого хвилюють такі дрібниці? Ну що ж, треба йти, бо вже темніє.

Я підводжуся і обходжу його — тут доволі вузька смужка тротуару. Гадаю, хтось його знайде, можливо, нагодиться поліція чи якийсь свідомий пенсіонер, чи просто добрий самаритянин. А я не належу до жодної з вищезгаданих категорій населення, я — сама по собі.

Неголосний стогін не змусив мене озирнутися. Вибачай, хлопче, але я не хочу вляпатися в лайно, а судячи з твого вигляду, ти в ньому загруз далі нікуди. Мені своїх проблем вистачає. Ні, ну чому в мене немає купи баксів, я б тоді просто поїхала з цієї країни, де всі зміни — тільки на гірше, де громадяни валяються зв'язані і побиті, а поліція від'їдає морди на хабарях і відвертих грабунках. Власне, я можу його розв'язати і піти, а далі хай уже сам дає собі раду. Чудово, це хороша ідея, і моє сумління не буде скімлити ночами — от лишила чоловіка напризволяще. Я його розв'язу, це компроміс.

— Добре, не стогни, я повертаюсь, — я знов сідаю біля нього.
— Не міг деінде впасти, чи тобі не однаково? Чорт, добряче тебе скрутили... Ага, ось маю ножиці, терпи.

Я намагаюсь зробити все швидко, але ножиці в мене манікюрні, тож справа посувається поволі. Але посувається, бо спочатку ноги, а потім і руки в нього вільні.

— Смужку на обличчі віддирай сам.

Але він не може. В нього відновлюється кровообіг у кінцівках, тож він аж скрутився від болю. З-під запухлих повік на мене благально глянули очі, та вже темно, він мене не зможе потім упізнати... Ну, добре, скотч я теж зніму, хай покличе на допомогу. Ось, одним різким рухом — і порядок.

— ...твою мати!

— То ти ще й лаєшся? Нахаба! Ну, добре, бувай.

Я ладна копняка собі дати, тому похапцем підводжусь. Як я раніше про це не подумала! Адже ті, в машині, мабуть вже завважили, що полонений зник, і скоро проїдуть своїм маршрутом у пошуках загубленого вантажу. Це якщо вже не мчать сюди. А тоді моя доля цілком визначена: свідків розумні люди не залишають.

Я б точно не залишила.

— Будь ласка, зачекайте! Прошу вас! Я не можу підвестись...

А, хай тобі трясця! Ні, не повернуся нізащо, полежить трохи і оклигає, міцний хлоп, я звернула увагу. Я йому нічого не винна.

— Ще хвилинку, прошу вас...

Я маю йти. Я повинна тікати звідси, бо інакше влипну в неприємну історію. І мені ніхто не допоможе, як ніхто ніколи не допоміг за все моє життя.

— Що ще?

— Якби мені десь перебути до ранку, хоч кілька годин...

— Вибач, але я не можу тобі в цьому допомогти. Якщо хочеш, можу викликати «швидку» чи поліцію.

— Ні, я не... Але ж ви десь живете? Я тільки до ранку, а там піду.

— Ні.

— Я заплачу.

— Забудь про це.

— Але я не можу поворухнутися, та ще й холодно.

— Кровообіг скоро відновиться, до смерті не замерзнеш, п'ятнадцять градусів сьогодні, осінь тепла. Ну, трохи застудишся — це що найбільше. Не вплутуй мене в свої проблеми, я й так зробила для тебе більше, ніж треба, ти помітив?

— Так, я вдячний вам, але...

— Все, бувай.

Я не встигаю пройти й кількох кроків, як темряву прорізає світло фар. Машина ще далеко, та я чомусь розумію, що це та

сама машина. Розуміє це і чоловік на тротуарі. Так, втекти я не встигну, і сховатись тут нема де: ряд будинків і дорога.

Я хапаю напівпритомного чоловіка і тягну його до стіни будинку. Де поділись затишні телефонні будки? Ну що ж, спробую скористатися з того, що є. Я розстібаю свій плащ — довгий, до кісточок.

— Обхопи мене за поперек і притиснись, може, під плащем не помітять.

Я дістаю з кишені телефон и повертаюся спиною до дороги. Машина вже зовсім поряд, а мій підопічний стиснув мене так, що дихнути не можна.

— Радіо-таксі слухає.

Фари машини хижо і безсоромно освітлюють мене. Ну що ж, помирати один раз, від долі не втечеш.

— Будь ласка, пришліть таксі на ріг Української та Малинової.

— Куди вам їхати?

Машина їде повільно, надто повільно. Ось зараз вони вийдуть, і тоді мені кінець. Все-таки добрі справи — не мій фак.

— До Будинку одягу.

— Чекайте, машина зараз буде.

Світло фар віддаляється. Невже вийшло?

— Гей, ти, не стискай мене так, мені боляче. Гадаєш, вони повернуться?

— Не скоро.

Біла машина з червоними літерами «Аргос-таксі» виринула з туману.

— Зроби вигляд, що ти п'яний.

Для цього йому не треба докладати жодних зусиль. Я тягну його до салону.

— Е, дівчино, а він не буде блювати?

— Ні.

Таксист з недовірою похитав головою і рушив. За вікном замелькала ніч. Ліхтарі, вітрини, реклама, чиїсь освітлені вікна, за якими чужі життя... Я люблю ніч, навіть зимову. Ніч теж сама собі, безвідносно до пори року.

— Ось, Будинок одягу.

— Будь ласка, трохи далі, до театру.

— Як скажете.

Я розплачуюсь з водієм і тягну чоловіка з авто. Важкий, чортяка! Та він допомагає мені, як може, тому ми поволі просуваємося вперед, у темну вуличку, де стоять одноповерхові дореволюційні будинки. В одному з них є кімната, в якій я живу. Тепер навіть дві кімнати, од позавчора. А третя... Власне, якщо вийде так, як я задумала, то скоро переїду кудись в інше місце. Може, років за два. Та це зараз несуттєво. Єдине, що має значення — дотягти якимось свою «знахідку» додому і не наваритись на когось із сусідів.

— Де ми?

— Скоро будемо на місці, мовчи.

— Я вдячний вам, ви...

— Я сказала тобі — мовчи! Ще сусіди почують! Тут, як у селі, повно старих цікавих пліткарок, що все на світі бачать і чують.

Я дістаю ключі і відмикаю двері. Сухий запах пилу і цибулі не додає мені хорошого настрою. Терпіти не можу загальний коридор, та нічого не вдієш, так тут все влаштовано, тому я швидко відмикаю двері в квартиру і втягую свою здобич. Темрява зустрічає мене хропінням і смородом перегару. Так і є, Сашко вже спить.

— Хто тут?

— Сусід мій, Сашко. Алкаш хронічний, та він уже нализався до свинячого виску і спить. Давай, сюди.

Я відмикаю залізні двері в свою кімнату і кладу обважніле тіло просто на підлогу. Хай полежить, в будинку доволі тепло. А

я вмикаю світло і знесилено сідаю в крісло. Руки й ноги в мене тремтять, хочеться пити, а на підлозі лежить незнайомий брудний чоловік без обличчя і дивиться на мене крізь щілинки розпухлих повік. Ну, добре, відпочину потім.

Я скидаю плащ і черевики і схиляюсь над гостем. Добряче його віддухопелили, а ще є опіки, і кров.

— Трохи потерпи, викличу лікаря.

— Не треба, це...

— Мовчи, бо ще додам. Бракувало тільки, щоб ти мені отут ще дуба врїзав. Мені тоді що робити з трупом? Собак у мене нема.

— А до чого тут собаки?

— Якби були собаки, проблема утилізації трупа не стояла б так гостро. Я просто зекономила б на собачих харчах.

— Я не...

— Мовчи, — я набираю номер. — Вадиме, ти вдома? Негайно лети до мене. Захопи йод і бинти.

Я кладу слухавку і схиляюсь до побитого. Треба його якось роздягти, та чи можна його торсати? Хоча я тягла його, він ішов, і нічого.

— Що ви робите?

— Збираюсь тебе згвалтувати.

Я знімаю з нього піджак і розстібаю штани. Він намагається якось перешкодити моїм діям, та сили нерівні, принаймні, зараз.

— Боже, яка цнотливість! Не бійся, боляче не буде! Розслабся.

— Ви знущаєтесь?

— Саме так. Знущаюсь. Бо це ти лежиш на моєму килимі, а не я на твоєму. Закон джунглів — право на територію. Знаєш таке?

Він мовчить, і я стягаю з нього штани. Від сорочки залишилось саме лахміття, тому я з чистою совістю просто зрізаю її, відриваючи присохлі клапті. З численних ран починає

сочитися кров. Хтось добряче попорався з хлопцем, а потім його одягли і запхали до машини.

— Треба тебе помити. Допоможи мені, я сама тебе не дотягну.

Та його сили вже скінчились, тому я розводжу в відрі розчин марганцівки і витираю його. Він молодий, міцної статури. Обережно змиваю кров з численних порізів і опіків, що вкривають його тіло, на зап'ястках лишилися сліди від наручників. Холодна злість піднімається в мені. Щоб зробити таке з людиною, треба бути найостаннішим покидьком. Шкода, що їх з'являється щораз більше.

Я змиваю кров з розпухлого обличчя. Знаєш, друже, все це, на жаль, не пішло на користь твоєї зовнішності. Хтозна, яким ти був, та тепер буде, мабуть, гірше.

У квартирі лунає дзвінок. Це Рудий, саме вчасно.

— Ти злякала мене до гикавки. Не називай мене по імені, бо я тоді починаю думати, що з тобою щось трапилось, або ти взагалі при смерті. Летів, порушуючи всі правила дорожнього руху. — Рудий дивиться на мене з осудом. — І ти зараз схожа на Ліззі Борден, що кілька годин поспіль орудувала сокирою. Ти глянь на себе: вся в крові, спітніла і задихана. О, а це хто?

— Не знаю, — я замикаю двері. — Але ти його оглянь, що з ним.

— Ну, що з ним, видно навіть неозброєним оком. За що ти його так?

— Здурів?

— Дратую тебе. — Рудий посміхається. — Давай перенесемо його на диван. Ти встигла його помити, це добре. Тепер прибери тут, бо схоже на катівню.

— Маєш рацію.

Я старанно знищую сліди крові, знімаю з себе одяг і разом з одягом пораненого запихаю до пральної машинки, а Рудий тим

часом оглядає незнайомця.

— Ну, що?

— Попередній огляд не виявив ніяких ушкоджень, які б загрожували його життю. Хоча зламано кілька ребер, та легені не пошкоджені, опіки болісні, але нестрашні, ще є неглибокі різані рани, струс мозку і гематоми. Зламаний ніс і невеликий шок. Нічого такого, з чим ми не зможемо впоратись. Щоправда, я б радив зробити рентген і томограму, але то завтра, я чергуватиму у відділенні, влаштую. Де ти його взяла?

— Ніде. Він впав мені під ноги.

— О, незрівнянна! Чоловіки падають тобі під ноги, як кеглі, і вкладаються штабелями. Тільки чому з цих штабелів ти вибрала такого побитого?

— Рудий, я тобі зараз...

— Нічого не вийде. Якщо ти мене поб'єш, хто тоді лікуватиме твій трофей? Здоровий хлоп, тобі завжди такі подобались.

— Припини.

— Вибач, я блазень, визнаю. Просто не в твоїх правилах тягти додому все, що валяється на дорозі.

— Так сталося.

— Прикрий його ковдрою, йому зараз буде холодно. Зараз сходжу до аптеки, принесу ліків. Може, він отямиться, то даси йому пити.

Він виходить, за вікном майнула його постать. Я втомлена і сонна, а завтра ще треба на роботу. Я дивлюся на годинник — іще тільки шоста година, а мені здалося, що вже глупа ніч.

— Пити...

Я обережно підводжу його голову. Волосся, що злиплось од крові, мені вдалося сяк-так помити, тепер воно ще вологе, та вже можна розібрати колір — темно-каштановий.

Він п'є обережно і спрагло. Мені трохи не по собі від вигляду його обличчя. Я, звичайно, і до цього бачила побитих людей, але

щоразу це для мене стрес.

— Хтось тут був?

— Не бійся, все гаразд. То мій друг, він лікар. Зараз повернеться, пішов до аптеки.

— Що зі мною?

— Він усе пояснить. Нічого страшного, скоро будеш, як новий. А зараз леж, тобі не можна вставати.

— А де...

— Одяг доведеться випрати, та він все одно вже не буде таким, як раніше.

— Але я...

— Мені доводилось бачити голих чоловіків. У тебе немає нічого, невластивого людській анатомії, тому не варто так переживати.

— Я вдячний вам.

— Ось і Рудий повернувся.

Терпіти не можу різні там «дякую», «пробачте», «люблю». Все це — пусті балачки, не варті того, щоб витратити на них час. А насправді виявляється, що слова взагалі нічого не важать. Ми з Рудим іноді говоримо одне одному жахливі речі, але це нічого не міняє — ми добрі друзі. Слова коштують тепер дешево, то тільки колись спочатку було Слово, та ті часи давно минулися.

— О, ти отямився. — Рудий розкладає принесене, мие руки.

— Лізо, неси сюди ще лампу, мені треба побільше світла. Чи маєш алергію на якісь препарати?

— Ні. А як ви...

— Потім спитаєш. Слідкуй за моїм пальцем.

Я залишаю їх розважатися і йду в інший кінець свого помешкання. Величезна кімната на сорок метрів колись була парадною залою купецького дому. П'ять вузьких вікон, ліпнина попід стелею й старий потемнілий паркет. Я розділила кімнату на кілька приміщень і тепер маю власний санвузол і ванну, а

також закапелок, де готую їжу. В мене також є спальня, невелика, але скільки мені самій треба? Найголовніше, що мені не доводиться користуватися спільними «зручностями», як це було спочатку. А тепер, коли сусідня кімната теж моя, зроблю собі окремий вхід з вулиці і перестану заходити в смердючий спільний коридор. Цю кімнату колись дали мені як сироті.

Втомлено лягаю на ліжко. Ну, в мене є час виспатись, але що робити з чоловіком, якого я притягла додому? До речі, як його звати? Якось по-дурному все вийшло, навіть не спитала нічого. А може, він бандит? Тепер пізно про це думати, не викину ж я його на вулицю в такому стані. Треба було просто лишити його там і піти собі.

— Ходи сюди. — Рудий зазирає до кімнати. — Е, що тобі таке, чого скисла? Погано почуваєшся?

— Все гаразд. Трохи втомилась.

Я сповзаю з ліжка. Оце мені розплата за надмірну доброту.

— Нашого друга звати Андрій. Йому потрібен спокій. За три години зробиш йому укола, ось ампула. Вранці я прийду, огляну. Все, мені час, завтра зранку йду на чергування — заступаю на добу.

— Мені на дев'яту на роботу.

— Я встигну навідатись.

— Може, залишишся?

— Нічого не вийде, бо тоді зранку доведеться їхати додому по речі. Ти ж мене знаєш, я надто ледачий.

— Знаю.

— Не бійся, кицю, хлопець нічого тобі не заподіє, він не в тому стані.

Рудий іде, я чую, як осінь смакує його кроки в тумані. Ось завівся мотор, звук поглинула ніч. З-за дверей чути шурхіт — стара потороча Матвіївна знову підглядала. Хай би їй очі повилазили і язик усох іще до ранку.

Він лежить на дивані, прикритий ковдрою. Я сідаю поруч. Цікаво, що з усього цього вийде? Власне, життя трохи нуднувате...

— Лікар пішов?

— Так. Але ти не бійся, я вмію робити уколи в сідниці. А лікар узавтра знову прийде. Може, ти чогось хочеш?

— Ні, дякую. Я не спитав, як вас звати.

— Мене звати Ліза.

— А лікар...

— Рудого звати Вадим, він мій друг. І непоганий лікар, ти можеш йому довіряти. Та побазікати ми ще встигнемо, Рудий сказав, що тобі потрібен спокій, тож спи.

— А тут...

— Цілком надійно, ніхто тебе не знайде. Місто велике, розумієш? Надто велике, а я тут — порожнє місце. Спи собі.

Він заплющив очі. Власне, важко йому тільки розплющувати їх, а от заплющити — раз плюнути, повіки страшенно позапухали. Я підводжусь і йду до ванної. Треба трохи причепуритися, та й одяг випрати.

Я витягаю зіжмакане шмаття. Мій светр зіпсовано, але є розчин для виведення плям. Тепер піджак і штани мого гостя. Мабуть, купу грошей коштував костюм від Бестіона, але тепер йому кінець. Чи ні? Спробую щось зробити. А наступного разу буду розумніша і не збиратиму сміття на вулиці.

Я беру вдяганку і без жодних моральних судом проводжу обшук. Я хочу знати, якого саме kota в мішку я придбала. Так, ось у внутрішній кишені щось є. Це золота ручка, з якимось камінцем і маленькою монограмою чи візерунком на ковпачку. Дуже дрібно, не роздивитись. В інших кишенях нічого немає. Цікаво, як ця ручка опинилася в його кишені, якщо він втрапив у халепу? Чому її не забрали? Ат, яка різниця, ще над цим маю голову сушити! Хай полежить у шафці, потім віддам.

Я вмикаю пральну машину, шумить вода, злизуючи пральний порошок. Тепер маю відпочити, зроблю пацієнтові укол і ляжу спати. От тільки їсти хочеться немилосердно.

Телевізор показує щось нудне й дурнувате. Краще вже новини, хоча хороших новин у цій країні вже давно немає. Ну от, що я казала?

«...невідоме. Нагадуємо, що німецький бізнесмен пан Клаус-Отто Вернер і його син Андерс зникли у Києві з готелю «Салют» три тижні тому. Кілька хвилин тому стало відомо, що в лісосмузі недалеко від Дніпропетровська знайдено тіло Клауса Вернера. Як він потрапив туди, хто влаштував викрадення, де знаходиться Андерс Вернер — на ці питання у слідства немає відповіді».

Чортзна-що відбувається в цій країні. Я впевнена, що все це робиться з одною метою: аби штовхнути нас в обійми Старшого Брата, граючи на ностальгії старих дурнів, які кричать: «Раніше такого не було!». І, мабуть, цей номер колись пройде. А поки що хтось витрачає грубі гроші, диригуючи нашим безладом.

Мені іноді навіть здається, що ніякої надії уникнути тих братніх обіймів уже немає, та все одно хочеться вірити: колись ці, що тепер, накрадуться, підуть, а прийдуть інші, молодші, з чесними серцями і болем за державу. Але такі думки навідують мене, тільки коли я трохи підіп'ю, а це трапляється приблизно як поява комети Галея, тож приймемо, як даність: всі зміни тільки на гірше, а ще ж війна — дурнуваті кацапи таки ввалилися до нас із своїм лайном.

Я краю хліб, посипаю його сіллю і сідаю пити чай. Скоро зима, і я роздратована до краю. Я так і знала. Хороших новин просто не буває. Хороші новини — це повна відсутність новин.

2.

Лікарня, де працює Рудий, найбільша в місті, тому тут постійно товчуться люди. А Рудий засів просто в епіцентрі цього нездорового мурашника — в Центрі екстремальної медицини. Спокою немає ні вдень, ні вночі.

Щоправда, вночі менше персоналу.

— Давай, швидше! — Рудий трохи нервується, бо те, що ми робимо, незаконно. — Так, відійди, я сам.

Він починає вмошувати на кушетці нашого пацієнта, а я знесилено сідаю на стілець біля дверей. Рудий клацає кнопками, під'єднує датчики, загалом ці подробиці мене зовсім не цікавлять, я з превеликим задоволенням залишила б пацієнта тут і пішла додому. Та я не можу. Вже не можу. Ми відповідальні за тих, кого приручаємо. Саме через небажання клопоту я не завела собі кота, хоч страшенно люблю цих чарівних тварин. А тут — чоловік!

Чоловіків я люблю набагато менше, ніж котів.

— Ну, що там, Рудий?

— Підтвердився попередній діагноз. Веземо його додому, доки нікого не принесла лиха година, бо матиму тоді...

Ми похапцем евакуюємося з діагностичного кабінету. На щастя, за вікном — глупа ніч, медперсонал переважно спить, окрім чергової медсестри на сестринському посту, а пацієнти тут не реагують на зовнішні подразники, бідолахи.

Рудий підганяє машину, і за хвилину ми вже мчимо темними вулицями. Побитий чоловік мовчить, і це мене трохи заспокоює. Відлежиться й піде, і я забуду про нього.

— Все, я назад, доки ніхто не помітив мого дезертирства.

Рудий звично цілує мене і вибігає з будинку. Ось ревонув мотор, осінній туман поглинув червоні габаритні вогники, а мені стало чомусь самотньо. Я сама-одна посеред осені. Скоро зима. А на моєму дивані лежить незнайомець в старому тренувальному костюмі Рудого.

— Спи. До ранку ще далеко.

Не знаю, чи він мене почув, а міг би й почути, бо це саме через нього мені довелося перервати свій сон і їхати до лікарні. Добре, що кілька місяців тому Рудий купив зелену «сімку». Власне, ми вдвох її купили, але це несуттєво. Добре, що ніхто нас не бачив у лікарні. Добре, що ще не зима. А було б ще краще, якби я вчора, згнітивши серце, пішла з місця події одразу по тому, як розрізала пута. Що за дивний пароксизм любові до ближнього? То все дим від спаленого листя. Він, і правда, шкідливий. У мене був такий приємний настрій, просто як влітку, так ото я трохи, мабуть, вчаділа, якщо зробила таку дурницю. Навряд чи цей хлопець зробив би для мене те саме.

— Ви підете зараз спати? — голос його хрипкий і приглушений.

— Так. А що? Ти чогось хочеш? Може, щось з'їси? Є шматок курки, можу зварити бульйон. Можу також зробити омлет чи зварити кашу з вівсяних пластівців. Останнє — найшвидше.

— Так, будь ласка.

Я йду до своєї імпровізованої кухні. Це просто невеличкий закуток, де стоїть електрична плитка на дві конфорки. Скільки мені одній треба? Та тепер я не одна.

— Сам з'їси чи тебе погодувати?

— Спробую сам.

Він з великими труднощами сідає і починає їсти. Твоє щастя, хлопче, що в мене було молоко, а то їв би ти вівсянку на воді. Нічого, теж смачно, якщо з хріном.

— Дякую.

— Може, чаю вип'єш?

— Ні, дякую.

От і добре. Якщо вже почав їсти, то скоро видужає.

— Слухай, я твоє шмаття випрала, але костюмові кінець. Прасувала-прасувала, та він, здається, сів.

— Нічого, то не страшно.

— Може, треба комусь повідомити, де ти знаходишся? Послухай, це, звичайно, не моє діло, але тебе можуть шукати родичі.

— У мене нікого нема.

Он як! Тож іще один такий? Тепер нас троє. У нас із Рудим теж нікогісінько нема, але про нас із Рудим це правда, а ти, хлопче, можеш їздити мені по вухах. Хтозна, що ти за один — може, ти заробив те, що отримав.

— Якщо тобі ще щось треба, то кажи, бо я йду спати. Мені завтра на роботу.

— Ні, все гаразд. А ким ви працюєте?

— У мене страшна професія. Я стоматолог.

— Чому це страшна професія? Навіть дуже престижна.

— Більшість людей бояться лікувати зуби. А ти хіба не боїшся?

— Ні.

— Тоді ти — унікал.

— Можливо. Знаєте, Лізо, я не можу зараз вам нічого пояснити, але будьте певні: я не бандит, просто...

— Я в тебе звіту не питаю. В мене є правило: не лізти в чужі справи. Схочеш — розкажеш, як ні — то ні. Спи. Тобі треба спати.

Ранок сіється дощем за вікном, а за дверима нудно матюкається Сашко. Похмілля — страшна річ. Добре, що я поставила собі залізні двері. Я це зробила після того, як гості мого сусіди вибили старі двері, вдерлися до мого помешкання з

метою пограбування, з п'яних очей їм здалося, що мене нема вдома. Це була їх фатальна помилка, бо я навіть встигла викликати поліцію, і хлопів скрутили просто на місці злочину. Сашко в цей час спав сном праведника, обпившись оковитої до зеленого змія. На ранок, плаваючи в сльозах і шмарклях, він просив пробачення і божився, що більше ніколи не приведе до квартири сторонніх, та це справи не змінило. Він, по суті, зовсім не злий, тільки нікчемний, та од того часу в мене залізні двері.

— Чого ти репетуєш, Сашко?

— Голова болить, пиво розлив.

— Ти пропустив важливі складники свого стану.

— Га?..

— Голова болить, руки тремлять — тому пиво розлив. Ось, на. Смоли б ти гарячої напився!

— Лізко, ти — янгол.

— Точно. Не кричи, ти мене дратуєш.

— Як скажеш.

Я похапцем готую собі сніданок. Вірніше — нам, бо зараз приїде Рудий. Він спатиме після зміни тут. Так мені спокійніше.

— Ти добре впоралась із тим чоловіком.

— З Сашком? Та він нічого, просто п'яниця. І він залежить від мене.

— Тобто?

— Пояснюю. Я годую його і купую горілку. Пляшку на день. І пляшку пива зранку. Якщо я цього не робитиму, він знає, що з ним буде: або знайдуться спритники, що ошукають і залишать без даху над головою, або нап'ється гидоти та здохне. Я дозволяю пити тільки вдома, горілку купую в магазині. І я плачу за квартиру. Він п'яниця, але не божевільний. До того ж, він зовсім не злий, просто нікчема, таких багато.

— Але він може...

— Не може. Я подбала, все цілком законно. Квартира вже моя, він тут просто живе. До цього моєю була лише одна кімната — оця. В сусідній жила бабця, Антонівна, Сашкова мати. Як злягла, то ми домовились про довічне утримання. Од позавчора та кімната теж моя, Антонівна померла. Помре Сашко — його кімната теж стане моєю, я продам усе це і переїду в інше місце.

— Він може ще довго прожити.

— Я нікуди не поспішаю, хай живе. Горілка дешева, пиво теж недороге, харчами він не перебира, тож хай собі живе, скільки Богом відміряно. Зараз приїде Рудий, допильнує страви, а я побігла. До речі, що робити з твоїм костюмом?

— Викинь його.

— Добре. Так і зроблю.

Я хапаю пакет з костюмом і виходжу з квартири, назустріч мені йде Рудий.

— Я не спізнився?

— Ні. Я там поставила варитися м'ясо, овочі порізала на борщ, довариш.

— Гаразд, біжи.

Мене сьогодні чекають пацієнти, жодного «вікна», як завжди. Якщо скласти до купи всі зуби, що мені довелося лікувати чи видаляти, то вийде, мабуть, 3 відра, не менше. Іноді я дивуюсь, наскільки деякі люди не слідкують за своїми зубами. Добре, що лікарня приватна і мені доводиться мати справу тільки з певною категорією осіб, але й у відносно забезпечених громадян часом трапляються локальні катастрофи в ротовій порожнині.

— У тебе блідий вигляд. Важка ніч?

Це лікар Матяш, досить молодий, але нахабний тип. Йому чомусь здається, що він неперевершений красень і серцеїд, і всі жінки падають йому під ноги, як стиглі сливи. Та це, повторюю, лише плід його хворобливої уяви. Нічого такого в ньому немає,

просто високий, худий і смаглявий тип з копицею чорного волосся. Думаю, в нього волохаті ноги і сідниці, а я цього терпіти не можу.

— Доброго ранку.

Я взагалі не заводжу собі друзів, а на роботі намагаюся звести розмови до мінімуму. Мені взагалі ніхто не потрібен. Добре знаю, що мене за це тут страшенно не люблять, та мені на це начхати, шеф мене через це не вижене, напевне знаю.

Бо я — хороший лікар.

— Ти люб'язна, як завжди.

Лікар Матяш чекає, що я зірвусь, вони тут усі цього чекають, та даремно.

— Наталко, запрошуй пацієнта.

У нашій приймальні не сидять у черзі, пацієнти знають свій час. Ну от, день почався. Тепер до другої години я випадаю з життя. Це приносить мені добрі гроші. Я не ідеалістка, як Рудий. Казала йому: давай вдвох спеціалізуватися на стоматології! Можна ще патологоанатомом, теж непогано — ні, пішов у хірургію. Ну, по типу — рятувати життя, ага. Та це не дуже добре оплачується, ще ж і й морока яка!

— Вже йдеш?

Лікар Матяш — просто липучий кретин. Невже не видно, що йду? Прийшла друга зміна. Ми всі йдемо.

— До побачення.

— Чекай. Може, зайдемо десь, я пригощу тебе?

— Дякую, це зайве.

— У тебе хтось є?

— До побачення, колего.

— Лізо, почекай!

— Вибач, я поспішаю.

— Ти завжди поспішаєш.

— Зараз почнеться дощ.

- Я хотів би поговорити з тобою.
- Звернись до психоаналітика. В мене інший фах.
- Лізо, будь ласка...
- Іншим разом.

Я не люблю цього типа, він неприємний і слизький. А він, мабуть, має якийсь комплекс, тож його муляє, що хтось може не звертати увагу на його персону.

Господи, чим ти думав, коли відбирав розум у чоловіків?

Я влаштувалась у цю клініку три роки тому, а Матяш був тут зіркою місцевого масштабу серед жінок. Бачили оті дурнуваті серіали про лікарні? От-от, купа інтриг, розбитих сердець і шмарклів. Я в цьому серіалі категорично відмовилася брати участь, а за кілька місяців у мене з'явилися постійні пацієнти, що потім рекомендували мене своїм знайомим. У зв'язку з чим лікар Матяш звернув на мене увагу і почав всіляко це демонструвати, а місцевий жіночий контингент цьому факту не зрадив.

Чесно кажучи, якби це сталося влітку, я б тільки посміялась. Але так вийшло, що пробило хлопця якраз серед зими, коли я з особливою насолодою орудую щипцями і бормашиною — аби вгамувати роздратування, то шановний колега отримав добрячого відкоша. Схоже, це його досі турбує, бо час од часу він пробує взяти фортецю. Можу запевнити, цього ніколи не станеться.

Жіночий колектив є жіночий колектив. Не звернувши уваги на мою рішучу відмову від участі у місцевих розвагах, мене почали виживати. Спочатку не записували до мене пацієнтів: я приходжу на роботу, а в мене нікого нема. Виявилось, що медсестра з реєстратури казала, що в мене немає вільних годин, все зайнято. Мені вистачило одного телефонного дзвінка шефові, аби все стало на свої місця. Клініка платна, ми маємо приносити прибуток, і нічий симпатії тут не мають значення,

шеф під виглядом пацієнта подзвонив до регістратури і попросив записати до мене, по тому почув стандартну брехню. Не вірячи почутому і моїй інформації, він не полінувався і перевірів мій розклад — істина спливла, як масло на воді. Змовниць просто звільнили, а мені дали спокій.

Тільки колега Матяш ніяк не вгамується, маньяк.

Домівка зустріла мене запахом борщу. Рудий вміє готувати і робить це з натхненням. Я теж умію, але без натхнення. Рудий багато що робить із задоволенням, а я ні. Єдине, що приносить мені втіху — це коли я влітку у відпустці їду до села, де в нас є халупа. А там день при дні лежу на дивані і читаю детективи, запиваючи їх кока-колою. І нікого навкруги, таке враження, що я сама в усьому світі. Макоцвітні їдуть на моря, витрачаючи на це всі заощаджені за рік тяжкої праці гроші, а я терпіти не можу моря, натовпу, солоної води і чужих простирадл. А в нашій хаті тихо, прохолодно і затишно, і пахне любистком. І єдиний, кого я в такий час терплю біля себе, — це товстий сусідський кіт, абсолютно нахабне й позбавлене навіть зародків совісті створіння. Без жодних моральних терзань він лізе на стіл і їсть усе, що йому пропонуєш, навіть дині. А якщо нічого не пропонуєш, він тим не переймається, а просто бере сам усе, що впаде в око. Це просто чарівно!

Наш гість уже не такий мертвий, як учора.

— Як справи? У тебе вигляд уже трохи кращий.

— Маєш рацію, мені вже краще.

— Я купила тобі джинси на секунді, зараз виперу й надінеш.

Розмір у вас із Рудим майже однаковий. Де він, до речі?

— Спить. Сказав, що втомився пекельно.

— Це точно. В тій божевільні нема коли вгору глянути. Громадяни калічаються з дивовижною винахідливістю. Якось я була свідком, коли привезли парочку голісіньких коханців. Судомо, і все — витягти свій апарат він уже не зміг.

— Як це?

— Ось слухай. Вони собі кохалися, аж раптом у передпокої почувся звук, наче хтось відкриває замок. Вона як сахнеться: чоловік повернувся! — і все, гаплик. А вона з тим чоловіком ще тиждень тому як розлучилася. Просто забула. Так вони впали з ліжка, аби дістатися до телефонів і покликати на допомогу, і при падінні чувак зламав собі ногу, а двері довелося вибивати бригаді МЧС, різали автогеном, бо залізні. Все було знято на телефони й розлетілося Інтернетом, не встигли їх і до лікарні доправити. Отаке бува через кохання, бачиш?

— Цього не може бути!

— Ось прокинеться Рудий — спитаєш у нього.

Хлопець посміхається, потім починає реготати. Довго ж до нього доходить.

— Чого ти?

— Ох... чорт, боляче сміятись... уявив собі, як це воно в них вийшло. А що було потім?

— Не знаю. Продовження в таких історій, як правило, немає.

— Чому?

— Тому що люди втрачають ілюзії. Кохання — найбільша ілюзія. Люди придумують собі образ, потім зустрічають об'єкт, до якого припасовують цей образ — і все, відбувається така собі хімічна реакція. Коли істина впливає на поверхню, коханню кінець. Потім знову знаходиться хтось, до кого можна причепити омріяний образ — і все спочатку. Але це у кращому випадку.

— А в гіршому?

— А в гіршому люди просто живуть, абсолютно чужі одне одному, навіть сплять разом — просто так. А іноді ліжко не стає приводом для знайомства. Всяк буває, яка різниця? Жоден з цих варіантів мене не влаштовує.

— Ти чекаєш неземного кохання?

— Ні. Я нічого не чекаю, просто живу собі, і якимсь воно буде.

— Устриця теж живе.

— А чому ти вважаєш, що ми чимось кращі за устрицю? Тільки тим, що в нас складніший організм? Так це не наша з тобою заслуга.

— Але чогось же тобі хочеться?

— Так. Але я про це не хочу говорити. Зараз я просто хочу їсти. А ти?

— Так. Мені здається, що ти занадто складно бачиш світ.

— Хтозна, як бачить його устриця.

— До чого тут устриця?

— Вона теж, либонь, якимсь бачить світ, та ми ніколи не дізнаємось, **що саме** вона бачить. У людей, принаймні, в цьому плані є перевага, стукайте — і відкриється вам. Шкода тільки, що ми ледачі й не цікаві.

— Ну, не всі ж?

— Не всі. Наприклад, Рудий — ідеаліст. Щоправда, поміркований, інакше його не можна було б витримати. Немає нічого, страшнішого за фанатика, а ідеалісти — теж своєрідні фанатики.

— Справді. Я ніколи не розглядав це під таким кутом.

— Отот краще їж борщ, поки гарячий.

Він обережно сьорбає страву. Його обличчя грає всіма кольорами спектру, а навколо очей — чорні кола. Ще не скоро йому можна буде вийти на люди. Цікаво, що ж сталось? Ат, не моя справа. В мене таке передчуття, що мені краще нічого не знати.

— Я скоро піду, не турбуйся.

— Я не турбуюсь. А підеш ти не дуже скоро, бо від твоєї теперішньої фізії трамваї врозтіч кинуться. Такі синці зійдуть тижні за два, не раніше. Та ти мені не заважаєш. Єдине, про що прошу — не попадись на очі сусідам, тому не піднімай жалюзі.

— Добре.

— Іди й відпочивай, тобі треба лежати.

Я мию посуд і йду до спальні. Рудий навіть не ворухнувся при моїй появі — так втомився, бідолаха. Мабуть, знов п'яні порізалися, або наркомани перебрали. Якби ви знали, яка це марудна справа — приводити до тями наркоманів! А головне, що шкода праці: вони тільки трохи оклигають, і знов беруться за старе. Я б таких не лікувала, чесно кажучи, і хай там Гіппократ як сам собі хоче, хай би здихали під парканами, наволоч така, від них тільки горе. Ще й заразу розповсюджують.

— Ти куди?

— По крамницях поїду. Спи, Рудий.

— Купи мені шкарпеток.

— Як не забуду, то куплю.

— І детективи новий привези.

— Заради цього й їду.

— Та як зустрінеш Ірку, не давай їй грошей, чуєш?

— Чую.

— Але все одно даси, еге?

— Може, ще й не зустріну.

Я перевдягаюсь і йду. Хай хлопчики сплять, а я не можу прогаяти жодного дня. Власне, йду я у справах, та Рудий про це не знає, бо коли б дізнався, то лаяв би мене останніми словами. Так що я йому не скажу. А справа така: після роботи в мене є шабашка. Я ходжу в кілька офісів і приглядаю за тамтешніми акваріумами й квітами. Зараз прикрасити офіс чи квартиру акваріумом вважається за стильне, от тільки це треба робити вміючи, та ще й час потрібен, от я й займаюсь цим. Мені неважко, навіть цікаво, треба сказати, і платять непогано, а гроші мені завжди потрібні.

Я швиденько купую для Рудого шкарпетки й детектив, і йду в перший офіс. Це агенція з продажу нерухомості. Вартовий знає

мене, іноді ми з ним навіть говоримо про погоду і ціни на ринку, але сьогодні не той настрій, ми просто вітаємось і я йду до великого акваріума в холі. Тут роботи небагато: просто перевіряю роботу приладів, фіксую температуру і зазираю в журнал — прибиральниця записує час годування. Все в порядку.

Другий офіс — фірма «Прем'єр». Чим займається цей «Прем'єр», я не знаю і знати не хочу, але платять тут непогано, в них кілька великих інтер'єрних акваріумів, в яких розпускають хвости телескопи й оранди. Як на мене — чудовий вибір, хоч лайна від них як від добрячої корови, та я все одно не поділяю нової моди на хижаків та різних велетнів по типу дискусів.

— Лізо, зайди в кабінет до шефа.

Секретарка з приймальні старанно посміхається мені. Як і більшість жінок, вона мене недолюблює, я плачу їй повною байдужістю, тож 1 : 0 на мою користь.

— Зараз?

— Якщо ти скінчила, то зараз.

— За три хвилини скінчу.

Кілька разів я бачила шефа цієї фірми. Високий опасистий чолов'яга років сорока, в старанно припасованому дорогому костюмі, лисуватий, з червоним обличчям, вічно чимось роздратований. Гадаю, років отак через десять на нього чекає інсульт. А може, й раніше.

— Викликали?

— Так. Сідай.

Він проглядає якісь папери, потім відсуває їх убік і дивиться на мене. Можливо, він на всіх отак дивиться — як удав на кролика, тільки мені з того погляду аж нічого. Я тебе, любчику, уявляю в своєму кріслі з роззявленим ротом — а я з бормашиною, і ти в моїх руках, схочу — страчу, схочу — помилую.

— Моя дружина бажає придбати акваріум. Я б хотів, аби ти допомогла їй в цьому. Я заплачу.

— Мені шкода, але я не обслуговую приватних осіб. Тільки офіси.

— Чому?

— Тому що в багатих людей іноді бувають неприємності. І тоді поліція питає: хто з чужих був у будинку? І господарі пригадують: так, була така собі особа, рибок обслуговувала (сміття забирала, варила обід, вигулювала пса) — потрібне підкреслити. А мені не потрібні неприємності.

— А що, вже були?

— Ще ні, але не хочу спробувати. Хай ваша дружина їде в крамницю чи на ринок, там їй все покажуть, підберуть, змонтують...

— То ти відмовляєшся?

— А я хіба не сказала? Звісно ж, відмовляюсь.

— То я тебе звільняю.

— Вільному — воля, спасенному — рай. До побачення.

— Та почекай, яка ти запальна! Сідай.

Я знову вмощуюся в кріслі. От мерзотник, звик ставитись до людей, як до сміття! Але я — не всі, зі мною так не можна. Колись давно я дала собі слово, що нікому не дозволю так поводитись зі мною.

— У тебе, мабуть, є якась постійна робота.

— Або багато клієнтів.

— Або те і те, розумію. Добре, тоді давай так. Ти зараз вільна?

— У мене є приблизно година.

— Вона зараз заїде, поїдеш з нею — тільки до крамниці! А там порадиш, що краще.

— Краще взяти каталог, вибрати вдома, що подобається, а я наступного разу прийду, ви мені покажете, що вибрали — і я вас

проконсультую.

— Ти вперта.

— Атож.

— Але ти маєш рацію. Чорт, ще й цим маю займатись! Ну, гаразд. Забудь мої слова про звільнення. Де ти працюєш?

— Не має значення. Якщо це все, то я піду.

— Це все. Гроші в секретарки.

Я їду додому. Завтра і післязавтра в мене вихідні. Це рідко випадає — по-людськи відпочити, частіше вихідні випадають серед тижня. Але я два дні підряд буду вільна, лежатиму в ліжку, їстиму чорнослив у шоколаді і читатиму детективи. Або поїду в крамничку і куплю собі нову помаду. Або піду в перукарню, або... Я багато чого можу зробити — завтра. Бо післязавтра я теж вільна.

— І ось вона в земній красі! Привіт, Лізко, чи ти вже так запаніла, що старих знайомих не бачиш?

Так і є. Рудий мав рацію. Я таки зустріла Ірку.

— Привіт. Я й справді тебе не впізнала.

Вона стоїть недалеко від стоянки таксі. Це її «точка». За кількадесят метрів маячить ще одна постать — і так далі. Ірка просто одна з багатьох, але не для нас із Рудим.

На її обличчі проглядає здоровенний синець. Вона замазувала його тонною тонального крему, але все одно видно. Що ж, така в повій робота, клієнт завжди має рацію.

— Холодно сьогодні. — Ірка дивиться на мене порожніми очима. — Є щось пожувати?

— На ось, печива купила. Чому холодно? Мені здається, що не дуже.

— То як іти, то не дуже, а як стояти — так закоцюбла. Смакота яка! Добряче заробляєш, по всьому видать. Як там Рудий?

— Спить, зі зміни прийшов.

— Он як! То ви разом живете?
— Коли разом, коли ні. Піду я.
— Слухай, Лізко, позич сотню, мені треба б купити дещо, а Жорка все забрав, гад.

— Бери.
— Я віддам, Лізко, я віддам, правда!
— Не треба. Знаєш же, що не візьму. Кинула б ти все це, Ірко, пропадеш тут! Хто це тебе так розмалював?

— Деберц, придурок. Брали нас на сауну позавчора. Ну, спочатку нічого, а потім подзвонили йому на мобільник, він слухав-слухав, а потім як зареве: «Як це — утік? Звідки втік, з машини? А ви куди дивились?!» Ну, і поїхало. Він же зло зганяє на тому, хто поряд. Так хлопці одразу скумекали і поховались, а я ж нічого, от він мені й припаяв. Моє щастя, що одразу в басейн упала, то тільки ліхтар під оком, а то б убити міг, придурок.

— Кинь це, Ірко.
— І куди? Підлогу мити? Добре тобі казати, ти в нас лікар, Рудий теж. А я?

— А коли ми тобі казали: йди вчитися, ти що відповідала? Пам'ятаєш? Ти казала, цитую дослівно: «Я свою молодість над книжками й трупами гаяти не збираюсь!». Ну і як тепер? Плідно молодість провела? Задоволена?

Ірчине обличчя зблідло, червоні плями виступили на щоках. Вся її невеличка постать витяглась, як струна — ну, все, зараз почне верещати. Отак завжди, психована зовсім, змалку така.

— А ти прийшла мене повчити?! Ти...
Її тіло струсонув кашель, вона притисла до уст ганчірку, потім сплюнула на асфальт. Я здригнулась — на асфальті кров.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ